

Kirken eller kristendommen kan tolkes som mulighed for at bringe mennesket ud af ensomhed og hen mod et fællesskab.

Oplæg ved Asser Skude www.asserskude.dk til konference om Ensomhed, Nyborg Strand, maj 2015

"Diakoni" er græsk og kirkens ord for socialt arbejde. - Kirkens foretrukne sprog er fra begyndelsen græsk, f.eks. Det Nye Testamente skrevet på græsk (også selvom Jesus talte aramæisk). Græsk er det mest udbredte tale-sprog på Jesu tid i Middelhavsområdet (Det romerske imperium) Når præster eller teologer i dag diskuterer teologiske begreber griber de ofte tilbage til de græske begreber.

Kirken har bl.a. disse kendetegn: "koinônia" (fællesskab – modsat ensomhed!), "diakonia", (tjeneste af næsten, hjælpe fattige, trøste, lindre mm.), "leiturgia" (folkets tjeneste for Herren) samt "kerygma" – det guddommelige budskab: At Kærligheden er kommet til mennesker i form af Jesus, hvori Gud har åbenbaret sit væsen. Kærlighed er bl.a. barmhjertighed. Mest kendt er nok Jesu lignelse om den barmhjertige samaritan, som Jesus fortæller, da han bliver spurgt "Hvem er min næste". Den er ofte misforstået, for den vil, at du og jeg skal ud og gøre en forskel, og ikke vente på at andre griber ind over for uretfærdigheden. Du og jeg skal selv være "den gode næste."

Liturgi - den første dag i ugen, søndag, hvor vi har gudstjenestefejring, tjene Gud.

Diakoni - de næste seks dage, at tjene Gud i verden, dvs. at tjene Gud ved at elske næste, være den gode næste (en god samfundsborger og et godt kristent menneske).

Dette kaldes også at se det elskelige i enhver man møder på sin vej, at se gudbilledligheden i næsten, i hinanden. At se med kærlighedens øjne. "I skal elske hinanden, ligesom han (Kristus) har elsket jer først"

Ligesom Gud skabte verden ud af intet, skabes også mennesker ud af intet (jævst er det et under at liv bliver til, når manden og kvinden er sammen), men mennesket bliver også til intet (jord). Og af den samme jord, skal mennesket igen opstå hedder det i "jordpåkastelsen", når præsten begraver afdøde. Håbet er at "ses igen" med sine afdøde i himlen. Afskeden er et "på gensyn".

Ingen mennesker er mere end andre, alle er de taget af samme stof/intethed og skal samme vej (tilintetgøres), og dog tilsiger troen at de skal opstå til samme himmel efter en "glædelig opstandelse ligesom hans (Kristi). Uforklarligt, vidunderligt og ufatteligt, og måske netop derfor glædeligt, da intet menneske skabes forgæves, eller skabes til ingenting eller er at betragte som ingenting. Ethvert menneske er unikt og er ukrænkeligt og skal skattes som sådan:

Om det er en hjemløs, ensom, ældre, ung eller gammel, rig eller fattig, ethvert menneske er som udgangspunkt elsket og skattet – skabt i kærlighed (Gud er skaber og elsker sit skaberværk og opretholder det) – skabt af kærlighed og til kærlighed ("vil nogen derfor elske Gud, skal han elske sin broder", "ved at elske hinanden opfylder i Kristi lov."

Kirken eller kristendommen kan tolkes som mulighed for at bringe mennesket ud af ensomhed og hen mod et fællesskab.

Oplæg ved Asser Skude www.asserskude.dk til konference om Ensomhed, Nyborg Strand, maj 2015

Enhver fortjener en god service (latin af "tjeneste"), læs "en god oplevelse" fra sin lokale menighed og præst, herunder en ordentlig gejstlig betjening gennem sit liv (højdepunkter som fødsel, dåb, konfirmation, vielse, forælderskab, voksen og alderdom samt afsked (bisættelse samt tilbud til pårørende f.eks. om støtte og trøst, samtale og sjælesorg.

Sjælesorgen en af præsternes tre vigtigste opgaver og særlige kompetencer, langt vigtigere end begravelsen f.eks. De tre protestantiske grundprincipper, kaldet "sakramenter" a) dåben, b) nadveren - herunder c) sjælesorg.

Præsten har et særligt tavshedspligt for konfidenter (de, som betror sig til præsten), som præsten skal tage med sig i graven og ikke må afsløre.

Syv grundprincipper i kirken og kristendommen

1. Ordet "kirke" kommer af det græske "ekslesia" eller mere præcist "ek-kalleå" – "jeg kalder sammen", dvs. jeg kalder til fællesskab.
2. Alle er kaldet til et fællesskab med Gud og næsten (den anden)
3. Skabelsesberetningen (oprindeligt jødisk) vil, at alle mennesker er skabt af det samme menneske, på hebræisk kaldet "Adam", som betyder "mand" eller "menneske". Kvinden kaldes "mand-inde", fordi hun blevet "taget af manden". Hun hedder "Eva", dvs. "liv-giver". Alle mennesker har samme ophav fra denne ene kvinde, deri er også et fællesskab.
4. Alle mennesker er "taget af det samme grundstof (adm)", som er et ordspil med "muld", eller "rød", altså den røde jord/ler, som Gud formede det første menneske, Adam, samt Eva af. Alle mennesker kommer af mulden/lerjorden og har samme skaber. Også deri består et fællesskab.
5. Mennesket er skabt i Guds billede og i kærlighed. "Gud skabte mennesket i sit billede" og "Gud så at det var godt" fortæller "Genesis", latin for skabelsesberetningen.
6. Alle mennesker har en gnist af Gud. Alle mennesker er fra Adam og Eva, og som Gud "pustede liv i", på græsk "psyke", som både kan betyde "sjæl" eller "liv". Vores "ånd" eller "liv" er fra Gud.
7. Alle mennesker er "små mirakler". Det at vi trækker vejret er uforklarligt og underfuldt. Alle kan vi få del i fællesskab med hinanden (og Gud og hans søn og hans ånd): De tre største højtider i kirken udtrykker den historie a) julen (fødslen, inkarnationen, hvor Gud bliver menneske) b) påsken (genopstandelsen, sejren over døden) c. pinsen (åndens komme, ånden som kommer tilbage til disciplene (den uforklarlige ånd, som sætter sig på dem og de forstå alle hvad de andre mener og siger). Inspiration er latin for "give liv, håb". Pinsen er det nye fællesskab i ånd. Pinsen kaldes også kirkens fødsel. I pinsen genoptages det fællesskab, som var brudt efter at Jesu død.